

noget som helst nyt Spørgsmaal i Lovforslaget, som man ikke skulde løse i Genhold til de allerede bestaaende Regler. Naar det saa endelig er blevet sagt, at dette, at opstille den nye Regel, vilde kunne afføde Ubehageligheder for Konen, og at hun dog ikke vilde klage, saa vil jeg dertil sige, at dette jo er Noget, som man maa overlade til Hustruen, men i alt Fald maa Loven ikke negte hende sin Beskyttelse. Loven maa sige: Det og det er Ret, og i Tilfælde af, at der sker Overgreb, saa maa hun have Loven paa sin Side, og det forekommer mig dog — hvad jeg gjentagende maa fastholde —, at denne Beskyttelse ikke vil være uden Betydning. Naar Hustruen har arbejdet en hel Uge igjennem, og hun kommer hjem med Pengene, som hun skal anvende til at kjøbe Mad til Børnene, og Manden saa kommer og siger: Maa jeg faae Pengene, saa udleverer Moderen dem sanbellig ikke, men gjør Modstand saa længe, som det er hende muligt, og hvis man skulde frygte for Overlast for hendes Bedkommende, saa tror jeg, at hun vil være udsat for at lide denne Overlast, hvad enten Loven eksisterer eller ikke. Altsaa, den Forskjel, som fremkommer, er den, at nu vil Loven komme til at staa paa hendes Side, og dette kan, som jeg tillod mig at bemærke, dog muligvis bewirke, at Manden undlader at tage Pengene fra hende, hvilket han under andre Omstændigheder vilde gjøre. Men i alt Fald Loven maa ikke negte Hustruen denne Beskyttelse i det giinte Forhold; det faar da vise sig, hvorledes den vil virke i Praxis, og det forekommer mig — hvad jeg ogsaa tillod mig at bemærke sidste Gang —, at de Indvendinger, som kunde fremsættes her, ogsaa vilde kunne fremsættes ganske paa samme Maade, naar man f. Ex. tenker sig, at der var oprettet en Hægtepagt, gaaende ud paa, at Hustruen skulde raade over en vis Del af Formuen. Men en saadan Hægtepagt har man jo ingen Betænkelighed ved, og hvorfor skulde man saa ikke kunne gaa ind paa en Ordning, som blot fritager Hægtetavlerne for den Uleilighed at opsætte en saadan Hægtepagt, og som siger: Hvis I ikke træffe Aftale om en anden Ordning, saa gjælder dette i Genhold til Loven. Jeg kan derfor ikke sige Andet, end at jeg fremdeles mener at maatte stemme for Lovforslaget.

H. Chr. Hansen: Jeg har tilladt mig at bede om Ordet, fordi jeg ønskede med nogle faa Udtalelser at betegne og motivere min Stilling til den foreliggende Sag. Det, som jeg i den Anledning mener at burde udtale, tror jeg at kunne indskrænke til ganske lidt, naar jeg forudsiger den Erklæring, at jeg indtager saa temmelig den samme Stilling til denne Sag som det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (Oxenbøll), og at jeg for en meget væsentlig Del kan tiltræde den Motivering, som det nævnte ærede Medlem har givet af sin Stilling saavel i Betænkningen

som i hans Forsvar her i Salen. Jeg skal dog tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger om enkelte af de Anskuelser, som ere fremsatte, og som vistnok have bidraget til at bære dette Lovforslag frem til 3die Behandling. Det er fra forskjellige Sider gjort gjældende, at denne Lov hovedsagelig vilde have sin Betydning overfor de lavere stillede Samfundsklasser, overfor den egentlige Arbejderbefolkning, og heri er jeg enig med ærede Medlemmer; men idet jeg gaar ud derfra, skal jeg først tillade mig en Bemærkning til en Udtalelse, som fremkom fra den ærede 7de Landsthingsmand for 1ste Kreds (Magen) under Sagens 2den Behandling. Det ærede Medlem sagde nemlig: Det er kun det, Kvinden selv erhverver, som hun har Ret til at raade over. Jeg tror ikke, at denne Udtalelse overfor disse Forhold er aldeles rigtig, thi Konens Erhverv repræsenterer i overordentlig mange Tilfælde ikke et „kun“, men en meget væsentlig Del af Familiens Eksistensbetingelser. Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Haffner) omtalte, at mange Kvinder havde, som oftest paa Grund af en uheldig Opdragelse, særdeles Tilbøjelighed til at forsømme deres Pligter overfor deres Børn og deres Mand. Deri er jeg enig med det ærede Medlem, og jeg har heller ikke hørt, at denne Udtalelse er bleven modsagt, men netop derfor er jeg meget betænkelig ved at give Hustruen en saadan Ret uden samtidigt at give hende en tilsvarende juridisk Forpligtelse. Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Magen) har fremdeles udtalt, at en saadan Forpligtelse allerede var tilstede, men dette har jeg draget meget i Tvivl, og min Tvivl er bleven stærkere, idet jeg ser, at den ærede Justitsminister ogsaa er af en modsat Mening. Den ærede Minister udtalte saaledes under Lovforslagets 2den Behandling: „Smød det, at Konen beholder en selvstændig Raadighed over, hvad hun saaledes erhverver, kan der gjøres en Indvending, den nemlig, at man kan sige: Naar hun skal have en saadan særegen Raadighed over det, hun erhverver, bør det ogsaa være en Lovforskrift, at hun er pligtig til desaf at yde Bidrag til Børnernes Underhold og, hvis man vil, ogsaa eventuelt til Mandens“. Da saaledes den ærede Justitsminister har den samme Opfattelse som jeg i dette Tilfælde, tør jeg overfor det ærede Medlem fastholde min Opfattelses Rigtighed, og jeg kan saaledes ikke gaa med til at gjøre et vistnok ikke ringe Antal Familiers Eksistens afhængig af saadanne Kvinders moraliske Begreber. Et æret Medlem nedlagde en Indsigelse mod den Udtalelse fra det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (Oxenbøll), at denne Lov kunde bidrage til at fremkalde overlede Hægtetavler. Det førstnævnte ærede Medlem vilde gjøre gjældende ligeoverfor denne Udtalelse, at det laa mere for Manden end for Kvinden at anfille den Art Refleksioner, og deri er jeg enig med det ærede Medlem. Men det forekommer mig, at